

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 998

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 noiembrie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
310. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare.....	1-2	1.318. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.211/2001 privind înființarea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii.....	5-6
1.025. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare.....	2	1.363. — Hotărâre privind eliberarea domnului Hărdău Mihail din funcția de prefect al județului Cluj.....	7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		1.364. — Hotărâre privind numirea domnului Tișe Alin-Păunel în funcția de prefect al județului Cluj.....	7
Decizia nr. 523 din 11 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 3 și ale art. 160 ¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală.....	2-5	1.365. — Hotărâre pentru propunerea Preasfințitului Episcop dr. Laurențiu (Liviu Streza) în funcția de Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Ardealului în vederea recunoașterii prin decret al Președintelui României	8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60 din 23 iunie 2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 29 iunie 2005, cu următoarea modificare:

La articolul I punctul 1, litera d) a articolului 36 va avea următorul cuprins:

„d) ofițeri în rezervă care au promovat testele de aptitudini și îndeplinesc celelalte condiții stabilite prin ordin

al miniștrilor sau al șefilor instituțiilor componente ale sistemului apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, în vederea chemării sau rechemării în activitate;”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 8 noiembrie 2005.
Nr. 310.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2005 pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 noiembrie 2005.
Nr. 1.025.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 11 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 3 și ale art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 3 și ale art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Fazekas Mikloș în Dosarul nr. 3.346/2005 al Judecătoriei Satu Mare.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece revocarea măsurii liberării provizorii nu reprezintă o sancțiune pentru o nouă faptă penală, ci o consecință a împrejurării că inculpatul nu a respectat

condițiile prevăzute de lege. Practic, prin revocarea liberării se ajunge la situația inițială, nefiind vorba de emiterea unui nou mandat de arestare preventivă, deoarece nu existența vinovăției pentru o nouă faptă penală determină revocarea măsurii preventive, ci schimbarea condițiilor care au fost avute în vedere la data dispunerii liberării provizorii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.346/2005, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 160² alin. 3 și ale art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Fazekas Mikloş în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei propuneri de revocare a liberării provizorii sub control judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 160² alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care durata liberării provizorii sub control judiciar nu are o limită de timp determinată și nu este supusă controlului judecătoresc la aceleași intervale de timp ca și măsura arestării preventive. A interpreta textul de lege atacat în sensul că măsura liberării provizorii sub control judiciar durează până la soluționarea definitivă a cauzei ar însemna să se lase lipsit de protecție dreptul la libera circulație, deoarece obligațiile impuse sunt chiar mai drastice decât măsurile preventive prevăzute de art. 145 și art. 145¹ din Codul de procedură penală, având în vedere că acestea din urmă sunt supuse controlului judecătoresc din 30 în 30 de zile.

În ceea ce privește dispozițiile art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, autorul arată că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece, în situația în care învinuitul sau inculpatul săvârșește o nouă infracțiune, instanța sesizată cu revocarea liberării nu are competența de a se pronunța asupra acesteia din urmă, cu toate că există totuși posibilitatea ca organul de urmărire penală sau instanța de judecată să facă aplicarea art. 11 din Codul de procedură penală pentru această nouă faptă.

Dispozițiile art. 160¹⁰ alin. 3 din Codul de procedură penală aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (13), deoarece oferă instanței posibilitatea emiterii unui nou mandat de arestare preventivă pentru simpla nerespectare a obligațiilor prevăzute de art. 160² alin. 3 din același cod, fără ca învinuitul sau inculpatul să fi săvârșit o nouă infracțiune. Chiar și în varianta comiterii unei noi fapte penale este posibil ca aceasta din urmă să nu îndeplinească condițiile și cazurile prevăzute de art. 148 din Codul de procedură penală, ajungându-se astfel la situația emiterii unui mandat de arestare în lipsa unei fapte penale.

Judecătoria Satu Mare opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsura liberării provizorii sub control judiciar nu face parte din categoria măsurilor preventive enumerate de art. 136 alin. 1 din Codul de procedură penală și, spre deosebire

de măsura arestării preventive, învinuitul sau inculpatul nu este privat de libertate.

De asemenea, dispozițiile art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece instanța are posibilitatea revocării liberării provizorii doar când există probe că învinuitul cu rea-credință nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin.

Nici alin. 3 al art. 160¹⁰ din Codul de procedură penală nu contravine art. 23 alin. (13) din Constituție, deoarece reglementează, în situația nerespectării obligațiilor impuse de art. 160² alin. 3 și art. 160⁴ alin. 2 din același cod, posibilitatea revenirii la măsura arestării preventive, care a fost înlocuită la cerere cu liberarea provizorie, revenire care vizează însă infracțiunea pentru care s-a emis inițial mandatul de privare de libertate, și nu noua faptă comisă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere al Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, dacă în cazul privării de libertate constituantul român a dorit să impună cât mai riguros în Legea fundamentală condițiile în care se poate dispune, pentru alte măsuri luate de organul judiciar în cursul procesului penal a lăsat la aprecierea legiuitorului reglementarea modului și a condițiilor prin care acestea se pot dispune, câtă vreme sunt respectate cerințele art. 53 din Constituție. Prin urmare, reglementarea diferită în Codul de procedură penală a condițiilor de arestare preventivă, față de cea referitoare la liberarea provizorie, nu reprezintă o încălcare a prevederilor constituționale, întrucât și măsurile sunt diferite.

De asemenea, revocarea măsurii liberării provizorii pentru săvârșirea unei noi infracțiuni nu reprezintă o sancționare a făptuitorului pentru noua faptă penală comisă, ci o simplă constatare că persoana care inițial fusese arestată preventiv și ulterior liberată provizorie nu a îndeplinit condițiile în baza cărora fusese dispusă liberarea. Prin emiterea unui nou mandat de arestare se revine practic la situația anterioară dispunerii liberării și nu se poate pune în discuție emiterea unui mandat privativ de libertate pentru noua infracțiune.

În sfârșit, prevederile art. 160¹⁰ alin. 3 din Codul de procedură penală nu ridică problema dispunerii unui mandat de arestare în afara cadrului procesual penal.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dreptul constituțional al persoanei arestate preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune nu se poate realiza decât în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală. Restrângerea exercițiului drepturilor constituționale menționate se face în baza prevederilor art. 53, care impun necesitatea asigurării desfășurării instrucției penale.

Nu se poate susține că prevederile art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece nu existența vinovăției inculpatului pentru săvârșirea unei noi infracțiuni determină revocarea liberării, ci schimbarea condițiilor care au fost avute în vedere la data dispunerii ei, situație de natură să justifice temerea că, datorită comportamentului infracțional, acesta

ar putea comite și alte fapte penale. Astfel, revocarea liberării provizorii nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu aduce atingere art. 23 alin. (11) din Constituție.

De asemenea, așa cum orice persoană arestată are dreptul constituțional de a cere punerea în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauziune, tot așa și neîndeplinirea condițiilor legale impuse de Codul de procedură penală justifică revocarea măsurii liberării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160² alin. 3 și ale art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

Art. 160² alin. 3 — Condițiile liberării:

„Organul judiciar dispune ca, pe timpul liberării provizorii, inculpatul să respecte una sau mai multe din următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială fixată decât în condițiile stabilite de organul judiciar;

b) să comunice organului judiciar orice schimbare de domiciliu sau reședință;

c) să nu meargă în locuri anume stabilite;

d) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

e) să nu intre în legătură cu anumite persoane determinate;

f) să nu conducă nici un autovehicul sau anumite autovehicule;

g) să nu exercite o profesie de natura aceleia de care s-a folosit la săvârșirea faptei.“

Art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 — Revocarea liberării:

„Liberarea provizorie poate fi revocată dacă: [...]

b) învinuitul sau inculpatul nu îndeplinește, cu rea-credință, obligațiile ce-i revin potrivit art. 160² alin. 3 și art. 160⁴ alin. 2 sau încearcă să zădărnicească aflarea adevărului ori săvârșește din nou, cu intenție, o infracțiune pentru care este urmărit sau judecat. [...]

În caz de revocare a liberării provizorii, instanța dispune arestarea preventivă a învinuitului sau inculpatului și emite un nou mandat de arestare.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 referitoare la Libertatea individuală, ale art. 25 referitoare la Libera circulație, precum și ale art. 53 referitoare la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită susținerea autorului excepției, în sensul că pe calea măsurii liberării provizorii se ajunge să i se restrângă libertatea individuală, dreptul

său la libera circulație și alte drepturi, căci măsura liberării provizorii prevăzute de art. 160¹ și următoarele din Codul de procedură penală nu este o măsură restrictivă de drepturi, ci, dimpotrivă, o măsură prin care inculpatul arestat preventiv este pus în libertate, în condițiile legii.

Astfel, condițiile liberării prevăzute de art. 160² alin. 3 din Codul de procedură penală, care formează obiectul excepției, nu instituie o stare de restrângere a libertății inculpatului, suplimentară în raport cu starea rezultată din arestarea preventivă a acestuia, ci instituie, la cererea acestuia, o alternativă restrictivă, evident mai ușoară, indispensabilă bunei desfășurări a procesului penal. Restrângerea, în formele prevăzute de textul de lege amintit, are, așadar, caracterul unei obligații asumate de inculpat în schimbul liberării sale, iar nu al unei măsuri de constrângere impuse de stat împotriva voinței acestuia.

În ceea ce privește critica referitoare la prevederile art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea constată că asupra constituționalității acestora s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 40 din 16 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 17 mai 1999, prilej cu care a statuat că acestea sunt constituționale. Astfel, posibilitatea organului de urmărire penală sau, după caz, a instanței de judecată de a revoca măsura liberării provizorii se interpretează în legătură cu dispozițiile art. 160² alin. 2 și ale art. 160⁴ alin. 3, care prevăd, printre altele, că liberarea provizorie nu se acordă în cazul în care există date ce justifică temerea că inculpatul va săvârși o altă infracțiune ori va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor materiale de probă. Pe cale de consecință este firesc ca această condiție negativă, prevăzută de lege pentru acordarea liberării provizorii a inculpatului arestat preventiv, să fie cerută, deopotrivă, și pentru menținerea ei. Cu alte cuvinte, dacă prin neîndeplinirea ei se împiedică acordarea liberării provizorii sub control judiciar sau pe cauziune, existența ulterioară a acesteia în comportamentul inculpatului liberat provizoriu justifică revocarea măsurii.

Potrivit art. 148 lit. d) din Codul de procedură penală, măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă *„sunt date suficiente că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin influențarea vreunui martor sau expert, distrugerea ori alterarea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte“*, iar conform lit. e) a aceluiași articol, dacă *„inculpatul a comis din nou o infracțiune ori din datele existente rezultă necesitatea împiedicării săvârșirii unei alte infracțiuni“*. Aceste condiții legale de arestare a inculpatului corespund cazurilor de revocare a liberării provizorii din textul atacat, fiind totodată o aplicare a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Prin urmare, este firesc ca o identitate cauzală să producă efecte identice.

Invocarea principiului constituțional al prezumției de nevinovăție nu are nici o legătură cu prevederile legale criticate. Potrivit art. 23 alin. (11) din Constituție, *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.“* Nu însă existența vinovăției inculpatului pentru săvârșirea unei noi infracțiuni determină revocarea măsurii preventive, ci schimbarea condițiilor care au fost avute în vedere la data dispunerii liberării provizorii, situație de natură să justifice temerea că,

datorită comportamentului infracțional, acesta ar putea comite și alte fapte penale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele deciziei mai sus

amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, Curtea constată că prevederile art. 25 din Legea fundamentală, referitoare la *Libera circulație*, nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 3 și ale art. 160¹⁰ alin. 1 lit. b) și alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Fazekas Mikloș în Dosarul nr. 3.346/2005 al Judecătorei Satu Mare. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.211/2001 privind înființarea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Alineatele (1) și (2) ale articolului 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.211/2001 privind înființarea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 11 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Fondul are ca obiect principal de activitate garantarea creditelor sau a altor instrumente de finanțare care pot fi obținute de întreprinderile mici și mijlocii, persoane fizice sau juridice, de la bănci sau din alte surse, în condițiile legii.

(2) Fondul poate desfășura, în condițiile legii, toate activitățile conexe necesare și subordonate realizării obiectului principal de activitate și misiunii sale, prevăzute în actul constitutiv.“

Art. II. — Anexa „Act constitutiv al Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A.“ la Hotărârea Guvernului nr. 1.211/2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) F.N.G.C.I.M.M. — S.A. poate desfășura și următoarele activități conexe, exclusiv pentru întreprinderile mici și mijlocii și subordonate obiectului său principal de activitate:

a) consultanță pentru afaceri și management (cod CAEN 7414);

b) administrarea programelor de finanțare destinate întreprinderilor mici și mijlocii (cod CAEN 6713);

c) intermediari financiare pentru finanțarea activităților economice prestate de întreprinderile mici și mijlocii și alte activități de finanțare pentru acestea (cod CAEN 6522);

d) orice alte tipuri de activități compatibile cu scopul pentru care a fost înființată societatea.“

2. După articolul 5¹ se introduce un nou articol, articolul 5², cu următorul cuprins:

„Art. 5². — F.N.G.C.I.M.M. — S.A. poate acorda garanții reale, garanții personale, precum și cogaranții, în condițiile prevăzute de normele și procedurile interne de lucru.“

3. La articolul 11 alineatul (2), literele c) și g) vor avea următorul cuprins:

„c) numește membrii consiliului de administrație, desemnând pe unul dintre ei ca președinte al acestuia;

g) aprobă situațiile financiare anuale, pe baza raportului administratorilor și a raportului de audit financiar;“.

4. La articolul 12, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Administratorii F.N.G.C.I.M.M. — S.A. nu vor putea fi, fără autorizarea consiliului de administrație, administratori, membri în comitetul de direcție, cenzoari sau asociați cu răspundere nelimitată în alte fonduri de garantare, sub sancțiunea revocării și a răspunderii pentru daune.“

5. Alineatul (7) al articolului 12 se abrogă.

6. La articolul 13, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Garanția nu poate fi mai mică decât dublul indemnizației lunare convenite acestora. Garanția nu va putea fi restituită decât după ce A.N.I.M.M.C. a aprobat situațiile financiare ale ultimului exercițiu financiar în care administratorul a îndeplinit această funcție și i s-a dat descărcare de gestiune.“

7. La articolul 14, punctele 5 și 17 vor avea următorul cuprins:

„5. analizează și își însușește situațiile financiare anuale și le înaintează spre aprobare A.N.I.M.M.C., împreună cu raportul administratorilor și raportul de audit financiar;

17. aprobă desființarea garanțiilor a căror acordare a aprobat-o;“.

8. La articolul 15, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) La ședințele consiliului de administrație, dacă problemele aflate pe ordinea de zi o impun, pot fi invitați și directorii executivi.“

9. La articolul 18, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Directorii executivi din Centrala F.N.G.C.I.M.M. — S.A. și directorii unităților teritoriale nu pot fi, fără autorizarea consiliului de administrație, administratori, membri în comitetul de direcție, cenzoari sau asociați cu răspundere nelimitată în alte fonduri de garantare, sub sancțiunea revocării și a răspunderii pentru daune.“

10. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Situațiile financiare anuale ale F.N.G.C.I.M.M. — S.A. vor fi auditate de auditori financiari, persoane juridice autorizate de Camera Auditorilor Financiari din România, pe bază de contract aprobat de consiliul de administrație.

(2) Raportul de audit financiar va fi prezentat A.N.I.M.M.C. și va fi publicat împreună cu situațiile financiare anuale, conform legii.“

11. Articolul 21 va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — Auditorul financiar:

a) întocmește un raport, împreună cu opinia sa, din care să rezulte dacă situațiile financiare anuale prezintă o imagine fidelă a poziției financiare, a performanței financiare și a fluxurilor de trezorerie ale F.N.G.C.I.M.M. — S.A. pentru respectivul exercițiu financiar;

b) analizează practicile și procedurile controlului și auditului intern și, dacă consideră că acestea nu sunt corespunzătoare, va face recomandări pentru remedierea lor;

c) furnizează, la solicitarea A.N.I.M.M.C., orice detalii, clarificări, explicații referitoare la datele cuprinse în situațiile financiare anuale ale F.N.G.C.I.M.M. — S.A.“

12. Articolele 22—25 se abrogă.

13. La articolul 29, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — (1) Personalul F.N.G.C.I.M.M. — S.A. va păstra confidențialitatea asupra faptelor, datelor și informațiilor referitoare la activitatea desfășurată, care, potrivit normelor interne, nu sunt destinate publicității, precum și asupra oricăror fapte, date sau informații aflate la dispoziția sa, care sunt calificate de legislația bancară drept confidențiale ori cu caracter de secret profesional.“

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 1.211/2001 privind înființarea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 11 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Președintele Agenției Naționale
pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie,
Gabriela Vasile

p. Ministrul finanțelor publice,
Claudiu Dolu,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind eliberarea domnului Hărdău Mihail
din funcția de prefect al județului Cluj

În temeiul art. 108 alin. (1) din Constituția României, republicată, și al art. 1 alin. (2) din Legea privind instituția prefectului nr. 340/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Hărdău Mihail se eliberează din funcția de prefect al județului Cluj.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 10 noiembrie 2005.
Nr. 1.363.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind numirea domnului Tișe Alin-Păunel
în funcția de prefect al județului Cluj

În temeiul art. 108 alin. (1) din Constituția României, republicată, și al art. 1 alin. (2) din Legea privind instituția prefectului nr. 340/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Tișe Alin-Păunel se numește în funcția de prefect al județului Cluj.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 10 noiembrie 2005.
Nr. 1.364.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru propunerea Preasfințitului Episcop dr. Laurențiu
(Liviu Streza) în funcția de Arhiepiscop al Sibiului
și Mitropolit al Ardealului în vederea recunoașterii
prin decret al Președintelui României**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (1) din Decretul nr. 177/1948 pentru regimul general al cultelor religioase, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se propune Președintelui României recunoașterea, prin decret, în funcția de Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Ardealului, a Preasfințitului Episcop dr. Laurențiu (Liviu Streza).

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu

București, 10 noiembrie 2005.
Nr. 1.365.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 064102